

Hier also, auf der kalten Treppe, stützt eine ehemalige Fremdsprachenkorrespondentin und Übersetzerin und Nebenberufs-Pianistin aus der ehemals großen wilden bösen Stadt den Kopf in die Hände und heult. Sie weiß, in wie vielen Sprachen man flehen kann und mit welchen Tönen, viele davon kennt sie, aber sie mußte auch wissen, daß Töne einem nichts nützen, wenn man nicht hören und nicht fühlen will oder keinen Empfänger für sie hat, nicht einmal in einer Zahnplombe mit detektorischen Fähigkeiten. Diese Frau kann gar nicht verstanden werden. So ist es nun einmal. Es nützt alles nichts. Die Frage, die wir inzwischen

schon fast vergessen haben, obwohl sie oft gestellt wurde, lautet: Wieso ist die Wohnungstür plötzlich zu, von innen abgesperrt, und zwar genau dort, wo auch der Schlüssel steckt? Und wieso sperrt der Reserveschlüssel nicht? Weil man ihn nicht hineinkriegt? Nein. Weil er draußen vor dem Haus unter der Türmatte liegt, wo wir nicht hineinkönnen. Außerdem würde er auch gar nicht sperren, wenn auf der anderen Seite ein Kollege von ihm steckt. Kann man das nicht einfacher sagen? Also ich kann es nicht. Und wieso wartet die Frau immer noch und hat jetzt auch ihren Körper gezwungen, gemeinsam mit ihr zu warten? Für wen macht sie das? Befreien wir den Körper von seinen Schranken und seien wir selber ganz offen: Ich verstehe ja, daß der geliebte Mann nach Hause, wo seine Frau ist, mit dem Mädlein nicht gehen kann, ich habe schließlich genügend Romane darüber und über ähnlich Unerfreuliches gelesen.

Tady, na chladných schodech, si tedy bývalá cizojazyčná korespondentka a překladatelka a vedlejším povoláním pianistka kdysi z velkého divokého zlého města opírá bradu do dlaní a brečí. Ví, v kolika jazycích se dá klít a jakými tóny, zná jich mnoho, měla by ale také jistě vědět, že tóny nikomu nepomůžou, když člověk nechce slyšet a nechce cítit nebo pro ně nemá příjemce, a to ani v zubní plombě s detekčními schopnostmi. Tato žena vůbec nemůže být pochopena. Tak už to prostě je. A nic nepomůže. Otázka, na kterou jsme mezitím zapomněli, jakkoli byla často pokládána, zní: Proč jsou dveře od bytu na jednou zavřené, zamčené zevnitř, a sice přesně tam, kde zároveň vězí klíč? A proč rezervní klíč neodmýká? Protože nejde dovnitř? Ne. Protože leží venku před domem pod rohožkou, kam nemůžeme. Kromě toho by také vůbec neodemkl, protože z druhé strany trčí jeho kolega. Nedalo by se to říct jednodušeji? Já to tedy neumím. A proč ta žena stále ještě čeká a dokonce donutila i své tělo, aby čekalo spolu s ní? Pro koho to dělá? Osvobodíme tělo od jeho závor a budme i my sami zcela otevření: Já přece chápu, že milovaný muž s tím děvčetem nemůže domů, kde je jeho žena, koneckonců jsem o tom a o podobně neradostných věcech přečetla dost románů. **Prosím tě, přijď mě**